

.Sygn. akt II CNP 50/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 7 lutego 2014 r.
skargi Z. W. i M. S.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w P.
z dnia 29 kwietnia 2011 r.,
wydanego w sprawie z powództwa Z. W. i M. S.
przeciwko Agencji Nieruchomości Rolnych Oddział Terenowy w P.
o zapłatę,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Powódki Z. W. oraz M. S. w dniu 26 lipca 2013 r. wniosły skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 29 kwietnia 2011 r., którym oddalone zostało powództwo skierowane przeciwko Agencji Nieruchomości Rolnych Oddziałowi Terenowemu w P. o zapłatę kwoty 3.972.000 zł tytułem odszkodowania.

W skardze, opartej na podstawach naruszenia art. 29 ust. 1b - 1e oraz art. 31 ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, § 2-6 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 października 1999 r. w sprawie określenia szczegółowego trybu sprzedaży nieruchomości i ich części składowych, warunków rozkładania ceny sprzedaży na raty, stawek szacunkowych gruntów (...) oraz art. 366 k.p.c., zawarty został wywód uprawdopodobniający szkodę wyrządzoną skarżącym przez wydanie zaskarżonego wyroku, wyczerpanie przez skarżące przysługujących im środków prawnych oraz zaistnienie wyjątkowego wypadku, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c., a także wniosek o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku. Nie został jednak wskazany przepis prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny.

Sąd Najwyższy zważył:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, którego celem jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie roszczeń odszkodowawczych za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej (art. 424¹ § 1 k.c.), stąd przepisy ją regulujące podlegają wykładni ścisłej.

Samodzielnym, niezależnym od przytoczenia podstaw skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku, wymaganiem tego środka jest wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). Jak zgodnie wskazuje się w judykaturze i doktrynie celem dystynkcji jest wyraźne oddzielenie tych elementów skargi i umożliwienie Sądowi Najwyższemu - na etapie orzekania o dopuszczalności skargi i o istnieniu przyczyn jej przyjęcia - dokonania oceny w tym przedmiocie. Badanie podstaw skargi jest bowiem wówczas niemożliwe, jako zastrzeżone do kompetencji Sądu Najwyższego działającego

w składzie wieloosobowym. Powołany odrębny wymóg, określany przez przedstawicieli nauk prawnych jako najistotniejszy z sześciu wskazanych w art. 424⁵ § 1 k.p.c., jest zachowany jedynie wówczas, gdy skarżący przytacza wprost konkretny przepis i nazwę aktu prawnego, w którym jest on zawarty. Nie jest w szczególności wystarczające odwołanie się wprost ani pośrednio do podstaw skargi, zwłaszcza że przepisy prawa wskazane jako naruszone nie muszą się pokrywać z przepisami, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 21/05, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2006 r., II CNP 65/06 - niepubl.).

Uregulowanie to było przedmiotem oceny zgodności z Konstytucją, w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 lipca 2011 r., SK 48/08 (Zbiór Urzędowy OTK - A 2011 Nr 6, poz. 55). Trybunał stwierdził, że wymaganie wskazania w skardze przepisu prawa, z którym w ocenie skarżącego, zaskarżone orzeczenie jest niezgodne ma uzasadnienie w art. 77 Konstytucji RP. Niezgodność z prawem, stosownie do tego uregulowania, powinna być rozumiana zgodnie z konstytucyjnym ujęciem źródeł prawa. Skarga zmierzająca do jej ustalenia musi jednoznacznie wskazywać przepis prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne.

Charakter i znaczenie tego wymagania, uniemożliwiają uznanie go za brak formalny w rozumieniu kodeksu postępowania cywilnego i wszczęcie postępowania naprawczego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2008 r., IV CNP 223/07, niepubl.; z dnia 17 czerwca 2008 r., I BU 18/07, niepubl.; z dnia 16 października 2009 r., IV CNP 56/09, niepubl.; z dnia 5 sierpnia 2010 r., IV CNP 44/10, niepubl.).

Z tych względów skarga powódek, jako nie spełniająca wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c., podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.